

Стадия II — Рецидивные абсцессы с образованием синусов (свищей) и рубцеванием, единичный или множественные отдельные поражение на расстоянии друг от друга.

Стадия III — Диффузные или почти диффузные поражения или множественные соединенные синусы (свищевые) ходы и абсцессы по всей области поражения.

Пациенты с третьей стадией заболевания встречаются редко, однако представляют собой сложную клиническую задачу. Основным методом лечения гнойного гидраденита третьей стадии является хирургический. Используют следующие методы лечения: дренирование; "снятие крыши" (unroofing); лазерное лечение; экстериоризация; коретаж; электрокоагуляция свищевых ходов; иссечение зон поражения с ушиванием; иссечение с пластикой местными кожными лоскутами, кожно—мышечными лоскутами, лоскутами на ножке, свободными кожными лоскутами или расщепленными кожными лоскутами; заживление вторичным натяжением.

До настоящего времени нет единого взгляда на выбор способа хирургического лечения.

Цель исследования: Обобщить опыт хирургического лечения пациентов с хроническим гнойным гидраденитом 3 стадии по Харли.

В медицинском центре "Универсальная клиника "Обериг" в 2014—2016 гг проходили обследование и лечение 7 пациентов с хроническим гнойным гидрадени-

том третьей стадии по Харли. Возраст пациентов был от 28 до 50 лет, мужчин было 5, женщин 2. Длительность заболевания от 5 до 30 лет. У всех пациентов было обширное поражение обеих подмышечных областей, у двух — мошонки, у одного обеих паховых областей, у двух пациентов ягодичных областей, у одной — складки под грудной железой.

Трое пациентов оперированы, один от оперативного лечения отказался, трое готовятся к операциям. Всем оперированным пациентам (2 мужчин и одна женщина) были проведены операции: одномоментное иссечение очагов гидраденита под наркозом. У одного пациента раны сведены наводящими швами, у второго ввиду большого объема раны она оставлена открытой с последующей через 1 месяц пластикой расщепленным кожным лоскутом, и еще у одной пациентки выполнена первичная кожная пластика перемещенными лоскутами. У всех пациентов наступило полное заживление дефектов, за время наблюдения рецидивов гидраденита не было. У одного пациента (с открытым ведением раны) на 9 день возникло аррозивное кровотечение из подкожной артерии, остановлено проживанием. Срок пребывания в стационаре составил от 1 до 4 дней, полное заживление ран от 14 до 93 дней.

Вывод

Методом лечения хронического гнойного гидраденита является полное иссечение очагов заболевания с одномоментной или отсроченной кожной пластикой.

СРАВНЕНИЕ ПРОТЕЗНЫХ МАТЕРИАЛОВ ПРИ ЛАПАРОСКОПИЧЕСКОЙ ПАХОВОЙ ГЕРНИОПЛАСТИКЕ

Н. А. Мендель, А. В. Иващенко, Ю. В. Павлович

Универсальная клиника "Обериг", Киев

Лапароскопическая герниопластика является одним из стандартных методов лечения паховых грыж в последние годы, так как обладает меньшей травматичностью, хорошими косметическими результатами, трансплантат закрывает все потенциальные места выхода паховых и бедренных грыж. В то же время единого стандарта выбора трансплантата и способа его фиксации нет.

Цель: сравнить опыт использования различных протезных материалов и способов их фиксации при лапароскопической герниопластике паховых грыж.

В медицинском центре "Универсальная клиника "Обериг" в 2012—2016 гг. выполнено 41 лапароскопических герниопластики при паховых грыжах. Пациенты разделены на 4 группы: Первая — 12 пациентов, у которых использованы комбинированные трансплантаты "Ульгтрапро" ("Ethicon", США) 10 × 15 см с фиксацией скобками "Protack" ("Covidien", США); Вторая — 4 пациента, у которых использовали сетки "Rebound" ("MMDI", США) с нитиновым каркасом; Третья — 11 пациентов,

у которых использовали анатомические сетки с фиксацией их в центральной точке одиночным интракорпаральным швом (6 — "Bard 3Dmax" ("Bard Medical", США), 5 — "Covidien Parietex Laparoscopic Anatomical Mesh" ("Covidien", США), 4 группа — 14 пациентов с использованием самофиксирующихся протезных материалов "ProGrip" ("Covidien" ("Medtronic", США). У 31 пациента использовали методику TAPP (трансабдоминальную преперитонеальную пластику) и у 10 — TEP (тотальную экстраперитонеальную пластику). Мужчин было 38, женщин — 3, средний возраст пациентов — 46,2 года (от 30 до 67 лет).

Достоверной разницы по времени операции в группах не было. Срок пребывания в стационаре — 1,1 койко—день (трое пациентов находились в стационаре больше одного дня по собственному желанию). Длительность болевого синдрома составила от 1 до 10 дней, средняя длительность достоверно не отличалась между группами (в первой группе 4,1 дня, во второй группе — 4,2 дня, в третьей 3,6 и в четвертой 3,5 дня). Возник один

рецидив в третьей группе, обусловленный подворотом нижнего края анатомического протеза. Суммарная стоимость протеза и средств фиксации была наивысшей в первой группе, на 36% выше, чем при использовании анатомических и самофиксирующихся протезов.

Выводы

При использовании всех исследованных протезных материалов и способов фиксации не выявлено достоверной разницы в длительности операции, длительности пребывания пациентов в стационаре, продолжительности болевого синдрома, количестве осложнений. Стоимость расходных материалов ниже при использовании анатомических и самофиксирующихся трансплантатов.

ЕНДОСКОПІЧНЕ СТЕНТУВАННЯ ЖОВЧНИХ ПРОТОК

І. Л. Насташенко, О. В. Довбенко, Е. В. Негря, Д. І. Хоменко

Національний медичний університет імені О. О. Богомольця, м. Київ

Мета — визначення показань до застосування ендобіліарного стентування із застосуванням стентів різних типів при біліарній обструкції з урахуванням характеру ураження жовчних проток (ЖП).

В 2013 році в Київському міському центрі хірургії печінки, підшлункової залози та жовчних проток стентування ЖП із застосуванням різних типів стентів виконано 63 пацієнтам: 42 (66,7%) — з приводу бластоматозної біліарної обструкції, 8 (12,7%) — при невидаленому холедохолітіазі (ХЛ), ускладненому гнійним холангітом, 11 (17,4%) — для закриття ятрогенних зовнішніх жовчних нориць (ЗЖН), 2 (3,2%) — при панкреатиті, ускладненому механічною жовтяницею.

Пластикові стенти використовували в 47 (74,6%) випадках за необхідності налагодження тимчасового дренирування ЖП при їх пухлинній обструкції, ХЛ, ускладненому холангітом, для закриття ЗЖН, і в 2 (3,2%) в якості самостійного, кінцевого методу лікування у пацієнтів з високим ризиком оперативних втручань.

У 38 (60,3%) хворих, яким було виконано стентування ЖП, відновлення природного пасажу жовчі сприяло зниженню рівня білірубінемії, явищ холангіту, покращенню функції печінки, що дозволило в подальшому виконати їм черевні оперативні втручання.

За наявності поширеного пухлинного ураження та віддалених метастазів в 14 (22,2%) випадках застосовували металеві стенти, що розправляються самостійно (СМС). При цьому перевагу надавали стентам без покриття, що унеможливило блокування ними дольових, сегментарних проток та протоки жовчного міхура з розвитком відповідних ускладнень.

Строки функціонування пластикових стентів обмежені через інкрустацію їх жовчними солями — в середньому 3,6 місяця. Обструкція 2 (14,3%) СМС через 4 та 6 місяців носила інший характер (рихлий детрит з фібрином), після ендоскопічної реканалізації функція стентів була відновлена.

Висновки

1. Показаннями для використання пластикових дренажів при стентуванні жовчних проток є: необхідність їх тимчасового дренирування при підготовці хворих до наступних, більш радикальних втручань; лікування зовнішніх жовчних нориць; довічне стентування при не усуненому холедохолітіазі.

2. При довічному стентуванні жовчних проток з приводу їх пухлинного ураження оптимальним є використання металевих стентів, що розправляються самостійно.

ВПЛИВ ЗДІЙСНЕННЯ ІЛЕОДУОДЕНОПЛАСТИКИ НА РЕЗИСТЕНТНІСТЬ ДО ІНСУЛІНУ

С. Є. Подпрятков, С. С. Подпрятков, І. О. Белоусов, В. П. Корчак, Т. А. Довгіч

Київська міська клінічна лікарня № 1,
Київський центр електрозварювальної хірургії та новітніх технологій

Оперували 6 пацієнтів, у яких інсулінорезистентність проявлялась високим рівнем інсуліну в крові, $50,83 \pm 10,35$ мкМОд/мл при рівні норми 5,9—22,5 мкМОд/мл. Індекс маси тіла (ІМТ) у 2 пацієнтів був нижче за 29 кг/м², у 4 вище за 40 кг/м². Перед виконанням операції рівень С—пептиду у 3 хворих, група I, становив $3920,46 \pm 716,41$ пмоль/л при рівні норми 295—1162 пмоль/л, у інших 3 хворих, група II, дорівнював $802,52 \pm$

$353,92$ пмоль/л. Після здійснення хірургічного втручання, ілеодуоденопластики за ориганіальним способом, рівень інсуліну у всіх хворих знизився до $15,50 \pm 6,02$ мкМОд/мл, рівень С—пептиду становив $1448,75 \pm 260,59$ пмоль/л в I групі і $1392,54 \pm 883,83$ пмоль/л в II групі.

Отримані дані свідчать про наявність різних механізмів розвитку інсулінорезистентності. Як до, так і після хірургічного лікування рівень інсуліну в крові у